

ПРЕДСТАВНИКИ ОДЕСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

УДК 347.73

Володимир Олексійович РУСАВСЬКИЙ,

курсант 302 взводу факультету № 3

Одеського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: завідувач кафедри цивільно-правових дисциплін ОДУВС

кандидат юридичних наук, доцент Маковій В. П.

**СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВА ПРИРОДА ВИНИКНЕННЯ
СУЧАСНОЇ ОФШОРНОЇ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ**

Термін «офшор» вперше з'явився в одній з газет на східному узбережжі США в кінці 1950-х років. Йшлося про фінансову організацію, що уникнула урядового контролю шляхом географічної вибірковості. Іншими словами, компанія перемістила діяльність, яку уряд США бажав контролювати і регулювати, на територію зі сприятливим податковим кліматом. Таким чином, термін «офшор» включає в себе не тільки юридичне поняття, а й економіко-географічне.

Основна причина виникнення і стрімкого розвитку офшорного бізнесу є протиріччя між бажанням держави повністю контролювати економічну ситуацію на своїй території і небажанням громадян бути підконтрольними і віддавати значну частину свого прибутку у вигляді податків.

Історія виникнення офшорних юрисдикцій описується в різних формах протягом всієї історії людства: в різних країнах і народах можна помітити активізацію міжнародної торгівлі і залученням іноземних коштів шляхом створення на частині своїх територій особливих, сприятливих в податковому розумінні, умов для здійснення господарської діяльності.

Цікаво те, що не дивлячись на юний вік самого поняття «офшор», податкове планування застосовувалося ще стародавніми греками. Яскравим прикладом цього є той факт, що, коли в Афінах був введений двовідсотковий експортний та імпорتنний податок, купці стали об'їжджати територію столиці поліса. І незабаром були створені своєрідні «офшорні зони» – невеликі острови біля Афін. Сюди товари завозилися без сплати податків і мит, а потім переправлялися контрабандним способом в Афіни.

Однак сучасна історія виникнення офшорних юрисдикцій почалася в другій половині минулого століття за активної участі Сполученого Королівства. Британські офшорні центри стали розвиватися в 60-х рр. в якості податкових притулків для заможних британців, які намагалися втекти від сплати податків, які становили у ті часи 80–90 %. У ролі таких центрів ставали невеликі острівні держави, зазвичай це були колоніальні володіння або залежні території Великобританії. У міру прогресивного розвитку світової економіки все більше держав створювали на своїх теренах офшорні юрисдикції, приваблюючи кошти різних організацій і приватних осіб меншими податками та суворими законами про конфіденційність.

До сучасних офшорних юрисдикцій можна віднести Швейцарію. Саме ця країна для залучення фінансів в свою економіку першою створила центри обміну грошей і розробила інститути фінансової секретності, що важливо для офшорного бізнесу.

Виникнення офшорних юрисдикцій, здебільшого, це результат історичних процесів у вигляді інтернаціоналізації світової економіки. Великий попит на офшорні юрисдикції в 60-х років XX століття виник через економічну інтеграцію принципово нового змісту, який вона отримала завдяки розвитку міжнародних ринків позичкових і виробничих капіталів. Сталося це в результаті стрімкого розвитку в другій половині XX століття транснаціональних корпорацій, коли їх експансія і швидке зростання міжнародного товарообміну потребувала не тільки значного збільшення фінансових ресурсів, а й вільного доступу до них в будь-якому місці на земній кулі. Така потреба стала результатом поза національних ринків капіталу і сприяла різкій інтернаціоналізації діяльності банків.

Як результат, виник підвищений попит на посередницькі фінансові операції і послуги з використання наявних відмінностей норм, що регулюють діяльність фінансових компаній і оподаткування їх доходів у різних адміністративно-територіальних одиницях планети.

Потрібно відзначити, що для позитивного розвитку офшорних юрисдикцій і їх подальшого використання свою роль зіграла науково-технічна революція, що має велике значення у веденні фінансово-господарської діяльності офшорних компаній. Без її досягнень, які проявилися у розвитку передових та інформаційних технологій і засобів зв'язку, було б неможливо підтримувати функціонування багатьох офшорних структур на належному рівні.

Одержано 17.04.2018

УДК 336.719.2

Марина Сергіївна НАТЯЖКО,

студентка 2 курсу факультету № 4

Одеського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін

ОДУВС Сухарева А. О.

БАНКІВСЬКА ТАЄМНИЦЯ ЯК ВАЖЛИВИЙ ЕЛЕМЕНТ ПРИВАТНОГО ЖИТТЯ

Кожне розвинуте суспільство багато уваги приділяє забезпеченню інформаційної безпеки банківських установ, а разом з тим і інформаційній безпеці самих клієнтів банку. Належний захист банківської таємниці передбачає як захист прав клієнта, так і прав банку. Ефективне, фінансово перспективне функціонування банківської системи залежить від забезпечення всебічного захисту безпеки всіх сфер банківської діяльності. Таким чином, вважаємо, що на теперішній час питання порушення банківськими установами конфіденційності інформації клієнта є досить актуальною.

Банківською таємницею, відповідно до частини 1 статті 60 Закону України «Про банки і банківську діяльність» є інформація щодо діяльності та фінансового стану клієнта, яка стала відомою банку у процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним чи третім особам при наданні послуг банком.

В. Л. Кротюк розглядає банківську таємницю як «зобов'язання фінансово-кредитної установи зберігати таємницю за операціями своїх клієнтів».

Ю. В. Вашенко, характеризує, як обов'язок банку зберігати в таємниці операції клієнтів від сторонніх осіб, насамперед конкурентів того чи іншого клієнта банку, операції, рахунки та вклади своїх клієнтів і кореспондентів.

Д. О. Гетманцев розглядає банківську таємницю як інформацію про діяльність та фінансове становище клієнта, яка стала відомою банку у процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним чи третім особам при наданні послуг банку і розголошення якої може завдати матеріальної чи моральної шкоди клієнту.

Суб'єктами правовідносин щодо інформації, яка становить банківську таємницю, є:

- клієнт банку (суб'єкт банківської таємниці), тобто фізична або юридична особа, яка у процесі співпраці з банківською установою надала йому відомості, що можуть становити банківську таємницю;
- володілець банківської таємниці (працівники банку).

У статті 60 Закону законодавець визначає зміст відомостей, що становлять банківську таємницю, а саме: відомості про банківські рахунки клієнтів, у тому числі кореспондентські рахунки банків у Національному банку України; операції, які були проведені на користь чи за дорученням клієнта, здійснені ним угоди; фінансово-економічний стан клієнтів; системи охорони банку та клієнтів; інформація про організаційно-правову структуру юридичної особи – клієнта, її керівників, напрями діяльності; відомості стосовно комерційної діяльності клієнтів чи комерційної таємниці, будь-якого проекту, винаходів, зразків продукції та інша комерційна інформація; інформація щодо звітності по окремому банку, за винятком тієї, що підлягає опублікуванню; коди, що використовуються банками для захисту інформації; інформація про фізичну особу, яка має намір укласти договір про споживчий кредит, отримана під час оцінки її кредитоспроможності.

Таким чином, обов'язок співробітників банку гарантувати таємницю вищезазначеної інформації яка їм стала відома від клієнтів банку. Внаслідок розголошення банком відомостей, які становлять банківську таємницю, клієнт має право вимагати від банку відшкодування завданих збитків та моральної шкоди. Однак, якщо є рішення суду та письмовий запит органів державної влади, яке зобов'язує співробітників банку розкрити інформацію, що становить банківську таємницю, банк розкриває інформацію в обсязі, визначеному рішенням суду.

Отже, мета захисту банківської таємниці – попередження злочинів, які можуть бути скоєні з використанням банківської системи, уникнути збитків які можуть бути заподіяні як для банківських установ так і для клієнта внаслідок витоку інформації, забезпечити нормальне функціонування комерційних банків та його клієнтів. Способи збереження банківської таємниці різноманітні, основне їх завдання гарантувати на високому рівні конфіденційність інформації клієнтів.

Одержано 17.04.2018

ПРЕДСТАВНИКИ СУМСЬКОЇ ФІЛІЇ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

УДК 349.2

Анастасія В'ячеславівна БАЙСТРЮЧЕНКО,

студентка групи СФдср-14-2 Сумської філії ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри юридичних дисциплін

Сумської філії ХНУВС кандидат юридичних наук Дуравкіна Н. І.

ПРАВО НА ВІДПУСККУ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ ТА США

На сьогодні США залишається єдиною в світі індустріальною країною, в якій немає встановленої законом гарантованої відпустки. Кожна компанія може вводити свої норми щодо часу відпочинку, хоча більшість з них надають 10 робочих днів відпочинку в рік, але відповідно до статистичних даних, близько 25 % американців не мають оплачуваних відпусток, відгулів та святкових днів.

За даними Інституту Економічної Політики у 2017-му році українці відпочивали 140 днів – це 38 % року: 11 державних свят, 105 щотижневих вихідних, плюс кожен українець має обов'язкову відпустку 24 дні. За словами экс-радника міністра економічного розвитку Янік Мірило, це проблема для всієї економіки країни: «Є в Україні такий феноменальне явище – постійні вихідні, а потім дивуємося, чому економіка не зростає. Особливий абсурд – перенесення робочих і вихідних. Якщо свято випало на вихідний треба відзначити додатковим вихідним. Може, ми лідер в світі за ефективністю праці? Або вибиваємося в лідери за розміром ВВП, тому можемо собі це дозволити? Хоча і реальні світові лідери не можуть дозволити собі постійні свята». За даними, отриманим дослідницької фірми Scarborough Research на основі опитування жителів столиці США – Вашингтона, 11 % вашингтонців відпочивають не більше 1 тижня в рік. У 31 % відпустку триває два тижні, у 22 % – три тижні, у 18 % – чотири тижні. 18 % вашингтонців відпочивають п'ять і більше тижнів в рік. Це пояснюється тим, що в Вашингтоні зосереджено велику кількість федеральних органів влади, співробітникам яких гарантовані три тижні оплачуваної відпустки. Середня тривалість відпустки в США становить 14 днів, за цим показником країна знаходиться в кінці списку промислово розвинених країн.

Деякі штати, Каліфорнія та Нью-Йорк, зобов'язали роботодавців надавати співробітникам оплачувану відпустку через хворобу. В результаті, в США з'явився спеціальний термін: «Синдром Відсутності Відпустки», який вважається